

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **W. s r. o.**, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 10, Krátká 10, zast. JUDr. Simonou Macáškovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Přečodní 1600/11, **za účasti** F. s. r. o., zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Sokolovská 49/5, o kasační stížnosti žalované a kasační stížnosti zúčastněné osoby proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 287/2004 - 88, ze dne 31. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se z a m í t a j í.**
- II.** Žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadly žalovaná (dále též „stěžovatelka“) a zúčastněná osoba (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) č.j. Ru/71/02/1567, ze dne 19. 3. 2002 a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Rozhodnutím stěžovatelky byla podle ust. § 5 písm. b) a ust. § 12 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“) udělena licence k provozování rozhlasového vysílání programu R. F. s využitím kmitočtu O.-S. pro společnost F., s. r. o. na dobu 8 let od právní moci rozhodnutí a současně zamítnuta žádost o udělení licence pro využití uvedeného kmitočtu dalším 14 subjektům.

Městský soud v Praze rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Při svém rozhodování se řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku č.j. 3 As 24/2004-79, ze dne 30. 11. 2004, podle něhož je rozhodnutí vydané v licenčním řízení rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen „s. ř. s.“). Pokud jde o rozsah napadení takového rozhodnutí, umožňuje ust. § 19 zákona č. 231/2001 Sb. výslovně napadnout opravným prostředkem výrok o zamítnutí žádosti o licenci. V daném případě napadl žalobce rovněž výrok, jímž byla udělena licence jinému žadateli. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nutno vycházet z logické souvislosti obou výroků. Tyto jsou vzájemně podmíněny, neboť obsah prvního bez dalšího určuje obsah výroku druhého. Vzájemnou podmíněnost lze pak dovodit i ze současného znění ust. § 66 zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož podání žaloby podle ust. § 19 cit. zákona má odkladný účinek. Za situace, kdy by ust. § 19 zákona č. 231/2001 Sb. dávalo neúspěšnému žadateli možnost napadnout pouze jeho se týkající zamítavý výrok, by ust. § 66 tohoto zákona postrádalo svého smyslu. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že v případě rozhodnutí Rady o ne/udělení licence k provozování rozhlasového vysílání je ve smyslu ust. § 19 zákona č. 231/2001 Sb. dána možnost neúspěšného žadatele napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí.

Veden tímto názorem dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba společnosti W., jako neúspěšného žadatele o licenci, je v daném případě důvodná. V napadeném rozhodnutí je řádně odůvodněn výrok, jímž Rada rozhodla o udělení licence společnosti F., s.r.o. Zde v souladu s ustanoveními § 17 odst. 1 a § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. uvedla, jakými úvahami se řídila při rozhodování o tom, kterému projektu dává přednost, jaké skutečnosti sloužily jako podklad těmto úvahám, odůvodnění obsahuje kritéria, na základě kterých byla žadateli licence udělena. Tyto zákonem vyžadované náležitosti však postrádá napadené rozhodnutí v odůvodnění výroku, jímž stěžovatelka zamítla žádosti čtrnácti dalších účastníků licenčního řízení. Zamítavý výrok je zde odůvodněn pouze tím, že na udělení licence není právní nárok a že licence byla udělena jinému žadateli. Z ust. § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. přitom vyplývá, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést nejen kritéria, na základě kterých byla licence udělena, ale také kritéria, na jejichž základě byly zamítnuty žádosti dalších žadatelů o licenci. Ohledně zamítaných žádostí proto musí být rozhodnutí odůvodněno tak, aby bylo ve vztahu k jednotlivým žadatelům přezkoumatelné, tj. aby byly zřejmé konkrétní důvody, ze kterých nebylo žádostem těchto subjektů vyhověno v souladu s kritérii stanovenými zákonem. Městský soud v Praze proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Podle ust. § 76 odst. 1 a ust. § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozepsala, jaká kritéria byla v rámci vedeného licenčního řízení zkoumána a jakým způsobem byla vyhodnocena. Licence byla udělena na základě stejných kritérií, na jejichž základě byly zamítnuty žádosti ostatních uchazečů, neboť někteří ze žadatelů tato kritéria splnili a někteří nikoli. Při posuzování odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto nutno vycházet z té jeho části, ve které jsou uvedena kritéria, na jejichž základě byla licence udělena.

Jelikož je Rada kolektivním orgánem a o udělení licence rozhoduje hlasováním, závisí konečné rozhodnutí vždy na konkrétním subjektivním názoru každého jednotlivého člena Rady. Z uvedeného podle stěžovatelky vyplývá i snížená možnost podrobného odůvodnění takového rozhodnutí. Tomu odpovídá i dikce ust. § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., jenž klade důraz zejm. na uvedení kritérií, nikoliv na uvedení podrobností tvorby rozhodnutí. Argumentace soudu tak podle stěžovatelky vede k absurdnímu požadavku, aby každý člen Rady při hlasování podrobně zdůvodnil, proč hlasuje pro toho kterého účastníka, přičemž tato

individuální vyjádření by měla být obsažena v odůvodnění rozhodnutí o udělení licence. Takový výklad zákona považuje stěžovatelka za nepřipustný.

Stěžovatelka má za to, že proti výroku I. napadeného správního rozhodnutí, jímž byla udělena licence k provozování rozhlasového vysílání společností F., s.r.o. nelze podat opravný prostředek a je tudíž pravomocný dnem doručení rozhodnutí. Podle ust. § 12 odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb. je provozovatel rozhlasového vysílání s licencí povinen zahájit vysílání nejdéle do 180 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Sankcí za nedodržení této povinnosti je mimo jiné i odnětí licence. V daném případě vynaložila společnost F. nemalé prostředky na zahájení vysílání a jeho provoz zajistila prostřednictvím mnoha smluv. Napadený rozsudek proto stěžovatelka považuje za útok na samostatnost Rady, jímž soud supluje její pravomoci. V konečném důsledku pak paralyzuje rozhlasový trh. V rámci přezkumu se měl soud omezit pouze na zrušení zamítavého výroku a uložení povinnosti tento výrok odůvodnit. Pouze tak mohla být chráněna práva úspěšného účastníka nabytá v dobré víře.

Žaloba nakonec směřovala pouze proti výrokům I. a II. bod 14 rozhodnutí, nikoli proti rozhodnutí celému. Soud tak podle stěžovatelky pochybil, zrušil-li rozhodnutí v celé šíři, neboť tím postupoval v rozporu s ust. § 75 odst. 2, resp. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka proto žádá Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rovněž on má za to, že z ust. § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. nevyplývá, že rozhodnutí Rady musí být odůvodněno ohledně každého výroku zvlášť. Kritéria, na jejichž základě Rada rozhoduje, musejí být jednotná a pro všechny účastníky stejná. V opačném případě by byla porušena jejich rovnost před Radou jako správním orgánem. Jak Městský soud v Praze, tak i Nejvyšší správní soud přitom potvrzují, že tato kritéria jsou v napadeném rozhodnutí uvedena. Dle názoru stěžovatele je nutno k rozhodnutí o udělení licence přistupovat jako k celku a stejně posuzovat i jeho odůvodnění. Na základě zákonných kritérií pak byla jednomu účastníkovi licence udělena a žádost ostatních zamítnuta.

Rovněž podle názoru stěžovatele by odůvodnění každého výroku zvlášť mohlo nepřiměřeně zatížit Radu a v praxi přinést nemalé potíže. Stěžovatel je, stejně jako stěžovatelka, přesvědčen, že proti výroku I. správního rozhodnutí nelze podat opravný prostředek, a tento se tudíž stal pravomocný dnem doručení rozhodnutí. Poukazuje shodně na nemalé prostředky, jež musel vynaložit na zahájení a provoz vysílání, tak aby splnil svou povinnost podle ust. § 12 odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb.

Rozsudek Městského soudu v Praze považuje stěžovatel za rozporný se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře. Zrušení rozhodnutí o udělení licence má pro něj za následek povinnost zastavit vysílání úspěšně provozované po dobu několika let, a to jen proto, že odůvodnění výroku o zamítnutí žádosti jiné osoby nebylo dle názoru soudu dostatečné. Soud měl proto zrušit pouze dotčený výrok. Zrušení celého rozhodnutí je dle názoru stěžovatele v rozporu s požadavkem na právní jistotu.

Podle stěžovatele postupoval nakonec Městský soud v Praze v rozporu s ust. § 34 s. ř. s., pokud nejednal se stěžovatelem jako s osobou zúčastněnou na řízení. Od jeho počátku bylo totiž nepochybné, že právě stěžovatel je osobou, která bude zrušením rozhodnutí Rady nejvíce dotčena na svých právech. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku je tak stížena vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. O probíhajícím řízení před soudem se stěžovatel dozvěděl z veřejně dostupného serveru www.radioTV. Do řízení se snažil vstoupit podáním ze dne 18. 3. 2005, v té době však byl napadený rozsudek již pravomocný.

Z výše uvedených důvodů žádá stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Ze správního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2002 udělila Rada společnosti F., s.r.o. licenci k provozování rozhlasového vysílání programu R. F. s využitím kmitočtu O. – S. na dobu 8 let od právní moci rozhodnutí a současně zamítla žádosti o udělení licence zbývajících čtrnácti žadatelů, včetně žalobce, společnosti W s.r.o. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Rada proklamativně uvedla, že se při udělení licence řídila zákonnými kritérii ust. § 17 zákona č. 231/2001 Sb. a hodnotila ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatelů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikali, transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatelů, přínos programové skladby navrhované žadateli o licenci k rozmanitosti stávající nabídky na daném území, přínos uchazečů pro rozvoj původní tvorby a přínos žadatelů k zajištění rozvoje kultury národnostních a jiných menšin v ČR.

Ze všech uvedených kritérií Rada následně opřela své kladné rozhodnutí ve vztahu k úspěššímu žadateli pouze o přínos jeho programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky, neboť žádá ze stanic, jejichž signál je na předmětném území zachytitelný, podle ní „*nemá hudební formát s výrazným rockovým profilem, jaký nabízí úspěšší žadatel*“. Úspěšný uchazeč rovněž podle Rady „*splňuje podmínky zákonných ustanovení co do ekonomické, organizační a technické připravenosti k zajištění vysílání*“.

Své rozhodnutí ve vztahu k neúspěšným žadatelům opřela Rada o tu skutečnost, že podle ust. § 12 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb. není na udělení licence právní nárok. Jelikož pak licence může být udělena jen jednomu z uchazečů, rozhodla Rada v případě účastníků licenčního řízení, uvedených ve výroku sub II, 1. – 14., o zamítnutí jejich žádostí o udělení licence.

Žalobu společnosti W. s.r.o. proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze odmítl zčásti jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (ve vztahu k výroku I správního rozhodnutí), zčásti jako nepřípustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve vztahu k výroku II správního rozhodnutí).

Usnesení Městského soudu v Praze následně zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí Rady o ne/udělení

licence je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Veřejným subjektivním právem, o kterém je v daném případě rozhodováno, je oprávnění k rozhlasovému vysílání. Skutečnost, že na udělení licence není právní nárok, pak nic nemění na podstatě rozhodnutí samého. Ze soudního přezkumu by dle jeho názoru mohlo být rozhodnutí Rady vyloučeno pouze tehdy, pokud by tak stanovil soudní řád správní nebo zvláštní zákon. Tak tomu ale v daném případě není.

Co se týká oprávnění neúspěšného žadatele napadnout výrok správního rozhodnutí, jímž se licence uděluje, zde Nejvyšší správní soud vycházel ze vzájemné podmíněnosti obou výroků (kladného a zamítavého/zamítavých). Restriktivní výklad ust. § 19 zákona č. 231/2001 Sb. by mohl v případě úspěšné žaloby podané neúspěšným žadatelem vyústit v existenci pravomocného správního rozhodnutí o udělení licence jednomu subjektu a současnou existenci neukončeného správního řízení o vydání licence jinému subjektu. To je však pojmově vyloučeno, neboť oba jsou účastníky téhož správního řízení, ve kterém se rozhoduje o tomtéž právu.

Vzájemná podmíněnost uvedených výroků pak vyplývá rovněž z aktuálního znění zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně jeho ust. § 66, viz výše. Nad rámec rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí musí obsahovat podrobné odůvodnění a dále kritéria, na jejichž základě byla jednomu z žadatelů udělena licence a žádosti ostatních žadatelů zamítnuty. Správní orgán tedy musí nejen popsat, proč a jaká kritéria pro své rozhodování zvolil a jakým způsobem tato kritéria naplnil úspěšný žadatel o licenci, ale musí rovněž podrobně popsat, proč tato kritéria nebyla naplněna ostatními žadateli, případně proč byla ostatními žadateli naplněna méně než úspěšným žadatelem. I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.).

Veden tímto právním názorem rozhodl Městský soud v Praze v novém řízení, jak bylo uvedeno výše.

O stížních námitkách stěžovatelky uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v dle jejího názoru nesprávném závěru soudu, podle něhož lze podat opravný prostředek i proti výroku I. napadeného správního rozhodnutí, jímž byla udělena licence k provozování rozhlasového vysílání společností F., s.r.o. Má za to, že tento se stává pravomocným již dnem doručení rozhodnutí. Napadeným rozsudkem soud útočí na její „samostatnost“, neboť v podstatě supluje její pravomoc.

Tato námitka není oprávněná. Nejvyšší správní soud se však předmětnou otázkou již dostatečně zabýval ve svém výše citovaném rozsudku č.j. 3 As 24/2004-79, ze dne 30. 11. 2004 a v podrobnostech proto odkazuje na něj (resp. na relevantní pasáže odůvodnění o vzájemné podmíněnosti obou výroků uvedené výše). Nad rámec zde popsaného pouze dodává, že Rada je řadovým orgánem veřejné správy a skutečnost, že její rozhodnutí

podléhají soudnímu přezkumu, její samostatnost nijak neohrožuje. Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž není dán.

Stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek jeho důvodů, pak stěžovatelka spatřuje v nesprávném posouzení svého rozhodnutí (jeho odůvodnění) soudem. Má za to, že rozhodnutí odůvodnila řádně a v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními; je podrobné a obsahuje kritéria, na jejichž základě byla udělena licence a ostatní žádosti zamítnuty. Argumentace soudu pak podle stěžovatelky vede k absurdnímu požadavku, aby každý člen Rady při hlasování podrobně zdůvodnil, proč hlasuje pro toho kterého účastníka přičemž tato individuální vyjádření by měla být obsažena v odůvodnění rozhodnutí o udělení licence.

Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že způsob argumentace stěžovatelky se pohybuje na samé hranici únosného vystupování účastníka řízení vůči soudu, byl i zde nucen uzavřít, že námitky nejsou důvodné. Skutečnost, že je Rada kolektivní orgán, v žádném případě neznamená její sníženou schopnost odůvodňovat svá rozhodnutí. Vyplyvá z ní pouze povinnost odůvodnit je vždy v souladu s názorem, jenž v daném případě při hlasovacím procesu převážil. Soud jistě po Radě nežádá, aby v odůvodnění svých rozhodnutí uváděla stanoviska jednotlivých svých členů ke každému žadateli o licenci zvlášť. Zcela postačí, uvede-li, jaké požadavky měl podle jejího názoru žadatel v daném případě splnit, proč úspěšný žadatel tyto splňuje (splňuje nejlépe) a proč je ostatní žadatelé nesplňují (resp. splňují méně, než úspěšný žadatel). Jen tak lze následně rozhodnutí přezkoumat, a to jak ve vztahu k důvodům pro udělení licence, tak i ve vztahu k důvodům, proč tato nebyla udělena (§ 19 zákona č. 231/2001 Sb.).

Namítá-li stěžovatelka, že její rozhodnutí obsahuje kritéria, na jejichž základě byla licence udělena, upozorňuje Nejvyšší správní soud, že pouhý výčet těchto kritérií a následné konstatování, že tato jsou či nejsou splněna, nestačí. Vždy je třeba vztáhnout zákonná kritéria na jednotlivého žadatele a *posoudit, zda* je tento splňuje či nikoli a *proč*. Odůvodnění rozhodnutí je pak nutno opatřit *úvahou, již se správní orgán při svém rozhodování řídil*.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není v daném případě naplněn. Kasační stížnost stěžovatelky proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o kasační stížnost stěžovatele, napadá tento rozsudek soudu z převážně shodných důvodů jako stěžovatelka. V tomto rozsahu proto odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené.

Co se pak týká námitky nepřibrání stěžovatele do řízení jako zúčastněné osoby (důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), zde se nepochybně *obecně* jedná o vadu, jež může mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, čj. 7 As 33/2003-80, publ. pod č. 489/2005 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 1 As 39/2004-75, www.nssoud.cz, příp. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 60/05). Jak ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 As 39/2004-75 rovněž uzavřel, tato vada *nemá* vliv na zákonnost rozhodnutí tehdy, *pokud bylo správní řízení stíženo tak závažnou vadou, že rozhodnutí správního orgánu z něj vzešlé nelze přezkoumat v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), a soud je tak může zrušit i bez návrhu, nebo pokud je rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.)*. O prvně jmenovaný případ se pak jedná

i v projednávané věci, neboť Městský soud v Praze by zrušil napadené správní rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho důvodů, a to bez ohledu na obsah žalobních tvrzení.

Z uvedeného vyplývá, že i kdyby stěžovateli bylo umožněno uplatňovat v řízení před soudem práva osoby zúčastněné na řízení, nemělo by to v *daném konkrétním případě* – s ohledem na závěry, které již před rozhodnutím Městského soudu v Praze zaujal Nejvyšší správní soud (a jimiž byl Městský soud v Praze vázán) vliv na výsledek řízení. Předmětné správní rozhodnutí by bylo stejně zrušeno. Procesní práva stěžovatele tak sice byla dotčena, avšak nikoli v míře ovlivňující zákonnost napadeného rozsudku.

Je proto na místě uzavřít, že důvodná není ani kasační stížnost stěžovatele.

Ze všech shora uvedených důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s., a kasační stížnosti podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodné zamítl.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrzích stěžovatelů na přiznání odkladného účinku podaným kasačním stížnostem.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci úspěch, žádné náklady mu ovšem v souvislosti s řízením o kasační stížnosti prokazatelně nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

